

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — Κ. Φέρστερ: ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρόδλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀντωνιέττα γονυπετῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντριμμάτων στηριζομένη διὰ τῆς μίας χειρὸς εἰς τὸ διασχισθὲν ἔδαφος, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἠρεύνα ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ ρεῖ μετὰ

Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη! (Σελίς 273).

πενθίμου κρότου, ὑπὸ τὸν διεσραγῆτα θόλον τοῦ ὑδραγωγείου. Οὐδ' ὁ θόρυβος τῆς ἀφιξεως τῶν δύο γυναικῶν, οὐδὲ τὸ φῶς τὸ εἰσρεῦσαν αἰφνης εἰς τὸν σκοτεινὸν πυργίσκον ἰσχυρὰν ἠποσπᾶσθαι τὴν νεάνίδα ἐκ τῆς πυρετώδους αὐτῆς ἐνασχολήσεως, ἐκ τῆς ἀφρονος αὐτῆς ἐργασίας. Τὸ ἀπλανές τῆς ὄμμα, ἐν ᾧ ἀντανεκλάτο τὸ φῶς, βλοσυρῶς ἐξήταζε τὸ ζοφερὸν ὕδωρ τῆς αὐλακος διὰ σπασμωδικῆς δὲ φωνῆς ἐπνευλάμβανεν :

— Ἐκεῖ ἐξηφανίσθη! Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐπλησίτισεν. Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν ἐκινήθη ποσῶς. Ἐρώτηθεῖσα δὲ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνη τὴν μόνотονον φράσιν τῆς. Φρικτὴ ὑποψία ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μαρκησίας, ὅτε ἐνεθυμήθη τὴν ἐπιδρομὴν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουλιέλμου εἰς ἐκεῖνο τὸ ἴδιον μέρος ὅπου εἶχον συνέντευξιν οἱ δύο ἐρασταί. — Θεέ μου! ἀνέκραξε, μήπως ἀπέθανεν;

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσασα ἡ νεάνις ἠγέρθη, ἡ δὲ μακρὰ λελυμένη κόμη της κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της· τὸ ἀπλανὲς ὄμμα της ἀνέκτησε λάμψιν τινὰ νοσημοσύνης καὶ ὡς νὰ εἶχε φλογίσει ἡ ἀστραπὴ αὐτὴ τὸν νοῦν της καὶ ν' ἀνεζωογόνησε τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικόν της, ἡ Ἀντωνιέττα ἀφῆκε κραυγὴν φοβεράν καὶ κατέπεσεν ἄπνους ἐπὶ τῶν ἐρειπίων.

— Σήκωσέ την, Νανών! Εἶπεν ἡ μαρκησία ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἡ γεροντοκόρη, ρωμαλέα καὶ παρακινουμένη ἐτι μᾶλλον ἐκ τοῦ φόβου, ἐφόρτωσε τὸ σῶμα της νεάνιδος εἰς τοὺς ὤμους της καὶ ἤρχισε νὰ διατρέχῃ ἐσπευσμένως τὴν ὁδόν, φωτιζομένη εἰς τὸν δρόμον ὑπὸ τῆς κυρίας της. Ἡ πρώτη, ἰδέα τῆς μαρκησίας ἦτο ν' ἀφουπνίσῃ τὴν ἠγούμενην διὰ νὰ τύχῃ ἡ Ἀντωνιέττα πάσης περιθάλψεως ἐκ μέρους ὄλων τῶν μοναχῶν. Ὑψοραίνετο ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς δυσαρέστον ἐκπλήξεως ἦν θὰ ὑφίστατο ὁ Λουβοᾶ, ἐπανευρίσκων ἐν τῇ μονῇ εκείνην, ἧς διεκέρυττε πανταχοῦ τὴν φυγὴν. Ἀλλὰ σκεφθεῖσα κάλλιον ἡ μαρκησία μετέβαλε γνώμην.

— Πάντοτε θὰ εἶνε καιρός, εἶπε καθ' ἑαυτήν, νὰ δεῖξωμεν ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα εἶνε ἐδῶ. Ἄς ἴδωμεν μέχρι τίνος ὁ Λουβοᾶ θὰ παγιδευθῇ. Ἄλλως τε ἡ νεάνις πιθανῶς νὰ ὀμιλήσῃ ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πυρετοῦ της. Φέρε την εἰς τὸ δωμάτιόν σου, Νανών, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ μαρκησία, καὶ ἂν συμβῇ, ὥστε ἐξ αἰτίας σου νὰ ὑποπτεύσουν ὅτι εἶνε ἐδῶ... Νανών, ἀρκετὰ ἤδη ἔπραξες σφάλματα, ὥστε ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ τιμωρήσω. Πρόσεξε καὶ ἀγρύπνει!

Καὶ σβύσασα τὸν φανόν, ἀφῆκε τὴν Νανών νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος. Μετὰ ἐν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας, ἐνῶ ἡ μαρκησία ἦτο κατακεκλιμένη, ὁ βασιλεὺς ἔκραυε τὴν θύραν τῆς μονῆς μετ' ἀκολουθίας ἐκατόν ἰπέων καὶ τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις ἐφιππος βαίνων παρὰ τὴν θυρίδα τῆς βασιλικῆς ἀμάξης, ἠρώτησεν ἂν ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν.

Ὁ βασιλεὺς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα εἰς τὴν μορφήν του ἐξεδηλοῦτο ζηλότυπος ἀνησυχία, ὀργή τις προερχομένη ἐκ τῶν δυσαρέστων ἐντυπώσεων, ἃς ὁ ὑπουργὸς εἶχε κατορθώσει καθ' ὁδὸν νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ πνεῦμά του.

Εἰσῆλθε θορυβωδῶς εἰς τὰ διαιτήματα τῆς μαρκησίας· ὄλαι αἱ θύραι ἔμειναν ἀνοικταί· ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸν Λουβοᾶ περιφερόμενον εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν καὶ ἐντροπῶντα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μέλλοντος σκανδάλου.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε μετ' ἠθος ἀπόταμον σχεδὸν παρὰ τὴν κλίνην τῆς μαρκησίας καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Δὲν μοῦ λέγετε, κυρία, δύναται τις νὰ μάθῃ τί ἐγείνατε ἀπόψε;

— Πάσχω πολὺ, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ὑπανεγείρουσα μετὰ κόπου τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Μήπως σὰς ἔβλαψεν ὁ κακὸς ἀήρ εἰς τὸν περίπατόν σας; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἰρωνικοῦ καὶ σκαίου ἤθους.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἐτόνισε τὴν βραχεῖαν ταύτην φράσιν δι' ἀλγεινοτάτου στεναγμοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Πάντοτε μοῦ ἐκάμετε τὴν τιμὴν, εἶπε, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν: τί ἐγείνατε ἀπόψε, ἐνῶ με διετάξατε νὰ σὰς περιμένω;

Ἡ μαρκησία διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔβλεπεν ἐντὸς τοῦ κατόπτρου τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ Λουβοᾶ.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε διὰ φωνῆς θνησκούσης, μὴ μ' ἐρωτᾶτε περὶ πούτου, σὰς παρακαλῶ.

— Διατί;

— Ἔχω τοὺς λόγους μου, Μεγαλειότατε.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ ἴσως τοὺς ἰδικούς μου, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐξαφθεις ὑπὸ ἐπιφωνήματος ἀπρεπῶς εὐήχου, ὑπερδιέφυγεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Λουβοᾶ, ἀπὸ τῆς παρακειμένης αἰθούσης.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Ἦγειρε τὸν λευκὸν της βραχίονα καὶ ἔσεισε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ Μανσῶ, ὅστις ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ στρατηγείου, ὅπου διήλθε τὴν ἐσπέραν, νομίζων ὅτι ἔμελλε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐκεῖ τὴν κυρίαν του.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία; ἠρώτησεν.

— Νὰ ἔλθουν ἐδῶ ὁ ἀκόλουθός μου, ὁ ἠνιοχός μου, ὁ θεράπων μου, οἱ δύο ἱποκόμοι καὶ ὁ θυρωρός.

Ὁ βασιλεὺς προσέβλεψεν αὐτὴν ἐκθαμβος.

— Νὰ ἐνδυθῶν μετὰ σπουδῆς καὶ νὰ ἔλθουν ἐδῶ ἀμέσως, εἶπεν ἡ μαρκησία ψυχρῶς.

Ὁ Λουβοᾶ ἔπαυσε νὰ περιπατῇ· εἶχε σταματήσει καὶ ἠκροᾶτο.

— Παρέφρονισατε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς. Τί τοὺς θέλετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

— Βλέπετε, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ὀμιλήσω· οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θὰ εἶπουν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἂντ' ἐμοῦ, τί ἔπραξα ἀπόψε.

Ὁ Λουβοᾶ ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ λίαν ἀνήσυχος ἐνεκα τῆς τάσης ἀπαθείας τῆς μαρκησίας.

Πρῶτος ἐνεφανίσθη ὁ ἀκόλουθος.

— Διηγῆθητε τί σὰς συνέβη τὴν ἐσπέραν ταύτην, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία. Διηγῆθητε τὰ πάντα.

Ὁ ἀκόλουθος ὑπήκουσε καὶ διηγῆθη ἐν λεπτομερείᾳ τὴν αἰφνίδιον ἐπιθεσιν ἐν τῷ Ἁγίῳ Γισλανῶ, τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ὀλλανδῶν ὡσεὶ δαιμόνων, τὴν ἄλωσιν τῆς οἰκίας, τὴν δέσμευσιν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὴν ἀτελεῦτητον ὥραν τῆς αἰχμαλωσίας ἐν τῷ ὕδραγωγείῳ.

Ὁ βασιλεὺς ὠχρίασεν, ὁ δὲ Λουβοᾶ ἠ-

σθάνθη ψυχρὸν ἰδρώτα καταπίπτοντα κατὰ χονδρὰς ρανίδας ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ χωρὶς νὰ κρυφθῇ πλέον ἔστη ἀκροώμενος εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ κοιτῶνος. Ἡ μαρκησία εἶπεν εἰς τὸν Μανσῶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν κοχλιάριον τωναϊτικοῦ ποτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἀκολουθοῦ:

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀκούσετε τὴν κατάθεσιν τοῦ ἠνιοχοῦ, τοῦ θεράποντος, τῶν ἱποκόμων καὶ τοῦ θυρωροῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀτάραχος. Ἦσαν ὄλοι παρόντες.

— Κυρία! ἐφέλλισεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ, τί ἀκούω; τί παραμῦθι εἶν' αὐτό; — Λυπηρὸν παραμῦθι, διότι ἐξ αὐτοῦ κινδυνεύω ν' ἀποθάνω, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέπεμψε διὰ νευματοῦ ὄλους τοὺς ὑπηρετάς τῆς μαρκησίας.

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσετε τούτ' ἀχίστον, εἶπε, πῶς, ἀφοῦ δὲν εἶχετε οὔτε ἀκόλουθον, οὔτε ἠνιοχον, οὔτε θεράποντα, ἐξήληθετε ἐφ' ἀμάξης;

— Ἄ, Μεγαλειότατε! Εἶχα ἓνα ἐξαιρετὸν ἠνιοχον, τὸν ὅποιον θὰ σὰς δεῖξω. Μανσῶ, ὠδήγησε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Ὀλλανδὸν ἠνιοχον, ὅστις μ' ἔφερον ἀπόψε.

— Ὀλλανδὸν ἠνιοχον!..

— Ἐνα λαμπρὸν ἐπιλεκτόν!

— Ποῦ σὰς ἔφερον αὐτός;

— Κατευθεῖαν εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Χάλης.

— Σὰς ἤρπασεν ὁ ἐχθρός;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀρπάσῃ ὑμᾶς, κατὰ τὸ σχέδιόν του. Ὁ βασιλεὺς ἐφρικίασεν ἡ ἀλαζονία του ἐξανίστατο.

— Καὶ τί σὰς ἔσωσε, Θεέ μου;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας· συγχωρήσατέ με, διότι δὲν τὸν ἀποκαλῶ πλέον πρίγκηπα τῆς Ὀράνζης, ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶμαι εὐγνώμων.

Ὁ κερωνὸς ἂν ἐπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως θὰ ἐνεποίει εἰς αὐτὸν ὀλιγώτερον τρόμον παρ' ὅσον αἱ ὀλίγα ἐκεῖνα λέξεις αἱ προφερθεῖσαι μετὰ τόνου ἠδύτητος καὶ χανυρότητος περιπαθοῦς.

Ὁ Λουβοᾶ ταυφλωμένος, ἰλιγγία καὶ ἐκλονίζετο ὡς οἰνόφυλξ.

— Ὁ ἐχθρὸς εἰσῆλθεν ἐδῶ!.. εἶπεν ὑποκόφως ὁ βασιλεὺς.

— Πεντακόσιοι ἀνθρώποι, ὄχι περισσότεροι, εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἴδου τίνι τρόπῳ φρουροῦμαι!

— Πῶς; εἶπε ψελλίζων ὁ Λουβοᾶ, ὅστις ἔκφρων προῦχώρησε χωρὶς νὰ συλλογισθῇ μέχρι τῆς κλίνης τῆς μαρκησίας.

— Κύριε Λουβοᾶ, σὰς εἶμαι δούλη! εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ ἐπιδεικτικῆς φιλοφροσύνης, ἧτις συνεπλήρωσε τὴν ταραχὴν τοῦ ὑπουργοῦ. Ἐρωτᾶτε πῶς εἰσῆλθεν ἐδῶ ὁ ἐχθρὸς; Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κῆπον καὶ τὸ ὕδραγωγεῖον. Ὁ Λουβοᾶ ἔτυψε τὸ μέτωπον μετ' ἀπελπισίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐκεραυνοβόλησεν αὐτὸν δι' ἐνὸς βλέμματος βαρυτέρου τῶν ὀρέων δι' ὧν ὁ Ζεὺς κατεπλάκωσε τοὺς Τιτᾶνας.

— Ἀξίζει τὸν κόπον, τῆ ἀληθείᾳ, εἶπε νὰ πληρώνωμαι τόσον ἀκριβὰ οἱ κατὰσκοποι!

— Ὁ Λουβοῦ πνιγόμενος, ἐρυθρὸς ἀνεζήτησε ψηλαφῆται τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὅπως ὁ Μελὼν εἰς τὴν Γοθολίαν.

— Ὁ βασιλεὺς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του μετὰ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐπαναλαμβάνων.

— Ἴδου ὅποιαν ὑπηρεσίαν ἔχω!

— Ὁ Γουλιέλμος τρίτος ὑπηρετεῖται κάλλιον, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰπὴν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς ὑκρινούσ.

Καὶ τώρα, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ γνωρίζεται διατί δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι ὠμίλουν τόσῳ σιγὰ καὶ ἐπεθύμουν τὴν ἀνάπαυσιν. Εἶμαι ἐξητλημένη καὶ ἄλλο φάρμακον δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκαμαι εἰμὴ ὁ ὕπνος ἢ ὁ θάνατος.

— Κυρία, ἓνα ἰατρὸν νὰ κράζωμεν!... ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς συγκεκινημένος καὶ παρατηρῶν μετὰ βλέμμα σπινθηροβόλον τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθε πρὸ μικροῦ ὁ Λουβοῦ.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὸ τὸ κύττημα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία ἰδοῦσα τὸ μανιώδες βλέμμα τοῦ βασιλέως.

— Κατέρχομαι διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἴχνη τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἀποπειρας, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Ἀναπαύθητε, φιλιότη μαρκησία. Φεῦ! ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἐνίοτε ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου!

— Ἀπὸ τὴν γενναϊότητα ἑνὸς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μαιντενῶν.

— Ὁ βασιλεὺς βληθεὶς τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ δηλητηριασμένου αὐτοῦ βέλους, ἐξῆλθε μετὰ τοιοῦτο βῆμα, ὥστε ἦτο φανερόν ὅτι ἡ ὀργὴ του θὰ ἐξέσπα πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν κῆπον.

Ἦδη ἡ φήμη περὶ τοῦ συμβάντος εἶχε διαδοθῆ εἰς τοὺς ὀμίλους τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ ὑπῆρται τῆς μαρκησίας, ἀπαλλαγέντες τῆς ἐντολῆς τῆς ἐχεμυθίας, ἀφοῦ εἶχον ὀμιλήσει ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, διηγούντο ἐλευθέρως τὰς λεπτομερείας.

Οὐδέποτε ξόανον ἐθαυμάσθη ἐν Ἰνδίας μετὰ πλείονος εὐσεβάστου προσοχῆς ἀφ' ὅσον ἐθαυμάσθη παρ' ὄλων τῶν αὐλικῶν ὁ χονδροειδὴς ἐκεῖνος Ὀλλανδὸς, ὁ καπνίζων ἀταράχως τὴν καπνοσύριγγά του, ὅστις ἐφαίνετο πεσὼν ἐκ τῶν συννέφων, ὡς ἀερόλιθος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

— Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ἐξηρεύνησε μετὰ τινων αὐλικῶν τὰ περίεξ τοῦ χώρου, ὃν ἐξέλεξεν ὁ Γουλιέλμος ὅπως εἰσχωρήσῃ εἰς Ἁγιον Γισλανόν, ἀφοῦ ἐποθέτησεν ἐκεῖ φρουρούς, κατὰ τὸ σύστημα ὄλων τῶν κλεπτομένων, οἵτινες φροντίζουν περὶ τῆς φυλακῆς, ἀφοῦ ὁ κλέπτης ἤδη ἔχει ἐπιχειρήσει τὸ ἔργον του, εἶδον ἐπανερχόμενον τὸν Λουβοῦ, ὅστις, μετὰ δαδούχων καὶ μηχανικῶν, εἶχε διατρέξει τὸν κῆπον,

ἐξερευνήσει τὸ ὑδραγωγεῖον, ἐξετάσει τὰ τεῖχη καὶ ἀφοῦ ἐσχημάτισε πεποιθησὶν ἡ ἐδημιούργησε κάποιαν πρόφασιν, ἐνεφανίζετο καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ ἀκλόνητον καὶ ἀγέρωχον ἦθος του.

— Ὁ βασιλεὺς τὸν ἀνέμενε πρὸ τῆς δειδροφυτείας, μετὰ ὄμμα δὲ βλοσυρόν, καὶ μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην ἀκαμψίαν του, τὴν ἐλέγχουσαν ἐν αὐτῷ σφοδρὰν ὀργὴν, θύελλαν κοχλάζουσαν εἰς τὰ στήθη του σαρκασμῶν, ὕβρεων, δυσμενεῖας παντοειδούς.

— Οἱ αὐλικοὶ παρεμέρισαν εὐσεβάστως, ἀρκούντως μακράν, ὅπως φανῶσι διακριτικοί, ἀλλ' οὐχ ἥττον πλησίον ἐνταυτῷ, ὅπως ἀκούσωσι καλῶς τὰ λεγόμενα.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον, στοιχηματίζω, ὅτι θὰ εὔρετε ἤδη καμμίαν καλὴν δικαιολογίαν.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, καὶ ἐν πρώτοις δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ διοικῶν τὸν στρατὸν τῆς ἐπιτηρήσεως, οὐδὲ τὸν τῆς πολιορκίας ἐπομένως, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος δι' ὅσα γίνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ὑπὸ τὸ ἔδαφος. Ἴδου μία δικαιολογία κατὰ πρῶτον, ἢ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ της, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐκτιμήσῃ.

— ὦ! ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὸν Ἁγιον Γισλανόν καὶ ὑμεῖς, ἔρχεσθε πολὺ συχνά, πέμπετε πολλοὺς κατασκόπους, ὥστε δὲν εἶνε ἀπορον, ἂν ἐκπληττεταί τις πῶς δὲν εἶχατε γνῶσιν τῶν συμβαινόντων.

— Μεγαλειότατε, γνωρίζω καλῶς τὰ συμβαίνοντα ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ, τὰ γνωρίζω μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε θὰ τὰ εἶπω τώρα πρὸς τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότησα.

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὰ μάθω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἡ μονή, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοῦ, παρεδόθη εἰς τὸν βασιλέα Γουλιέλμον διὰ προδοσίας.

— Ὠραῖα! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ βασιλεὺς, αὐτὴ ἡ δικαιολογία δὲν εἶνε νέα! Εἰς ὅλα τὰ αἰφνίδια συμβάντα, πάντοτε παρουσιάζεται ἡ ὑποψία περὶ προδοσίας. Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀνύποπτοι.

— Πῶς νὰ ὑποπτευθῶ τὸν προδότην, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ εἶνε γνωστόν, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀξιωματικὸς, εὐπατριδῆς, εὐνοούμενος; Ἐτι δὲ μάλλον πῶς νὰ τὸν φοβηθῶ, ἀφοῦ τὸν θέτω εἰς κατάστασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βλάψῃ; Τέλος πῶς νὰ τὸν ὑποπτευθῶ, ἀφοῦ διοικεῖ τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, ἀφοῦ διατελεῖ ὑπὸ αὐστηρὸν περιορισμὸν καὶ ὀνομάζεται κόμης Λαβερνή;

— Πάλιν ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τύπτων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ πέλματος τοῦ ὑποδήματός του μετ' ἐξάφους μὴ συγκινησάσης πῶς τὸν Λουβοῦ.

— Πάλιν, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπουργὸς γαλήνιος.

— Ἐλπίζω ὅμως ὅτι σήμερον θὰ τὸ ἀποδείξετε.

— Τὸ ἀποδεικνύω. Ὁ κύριος Λαβερνή ἐπέθη ὑπὸ περιορισμὸν εἰς τὴν σκηνὴν του ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὀλίγον ἔλειψε διὰ τῶν ραδιοφυγιῶν του ν' ἀλληλοσφαιρῶσιν οἱ Ἐλβετοί, οἱ ἐπίλεκτοι καὶ οἱ ἱππεῖς. Ἐξετάσατε, Μεγαλειότατε, ὅπου πρέπει νὰ ἐξετάσετε, ἂν εὕρισκεται εἰς τὴν σκηνὴν του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς κλοναύμενος, ποῦ εἶνε;

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ τῆς ὀγδόης καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας, καὶ ἦλθεν εἰς Ἁγιον Γισλανόν.

— Ἀποδειξατέ το.

— Τὸ ἀποδεικνύω. Ἦλθεν εἰς Ἁγιον Γισλανόν, ἐπαναλαμβάνων, ὅπως ἦλθε πολλάκις ἄλλοτε κρυφίως.

— Τί νὰ κάμῃ;

— Διὰ ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῆς μονῆς μίαν δόκιμον, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ.

— Κύριε Λουβοῦ!

— Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀρπαγὴν μόνος του, εἰσήγαγε τὸν ἐχθρὸν εἰς Ἁγιον Γισλανόν διὰ τοῦ ὑδραγωγείου. Ὁ ἐχθρὸς εἰσώρησε διὰ τοῦ πατώματος αἰθούσης, ἢ ἡ νεῖς ἐγνώριζε, διότι εἶχε μείνει περιωρισμένη εἰς τὸ Ἀπομονωτήριον. Τώρα, Μεγαλειότατε, ζητήσατε τὴν νεανίδα. Προσκαλέσατε τὴν ἡγουμένην καὶ ἂν δὲν εὔρετε τὴν περὶ ἧς πρόκειται δόκιμον εἰς τὴν μονήν, οὔτε τὸν κύριον Λαβερνή εἰς τὸ στρατόπεδον, ἂν συνδέσετε τὸ γεγονός τῆς φυγῆς των μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν Ὀλλανδῶν, θ' ἀρχίσετε, φρονῶ, νὰ ἐννοεῖτε καὶ νὰ πιστεύετε τοὺς λόγους μου.

— Ὁ βασιλεὺς ἐκτὸς ἐκυτοῦ προσεκάλεσε τὴν ἡγουμένην, ἣτις ὁμολόγησε τρέμουσα τὴν πλαστὴν ἀσθένειαν τῆς Ἀντωνιέττας καὶ τὴν ἐξαφάνισίν της.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης σπεύδει πολὺ νὰ μὲ κατηγορῇ, εἶπεν ὁ Λουβοῦ ἠπίως. Ὅλοι ἠπατήθησαν ἐκ τῆς προδοσίας ταύτης καὶ ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν τῇ μονῇ.

— Ὁ βασιλεὺς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ θελήσῃ νὰ ζητήσῃ τινὰς διασαφήσεις παρὰ τῆς μαρκησίας; προσέθηκε ὁ Λουβοῦ ἀπλήστως ἐπιθυμῶν νὰ θίξῃ ὀδυνηρῶς τὴν αἰμάσσουσαν ἐκείνην πληγὴν. Ἡ κυρία Μαιντενῶν θὰ γνωρίζῃ ἴσως περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Πτοηθεὶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὴν μαρκησίαν διὰ πραγματικὸν ἀμάρτημα ἔμπροσθεν τοῦ Λουβοῦ ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ἀποτόμως:

— Ἡ κυρία μαρκησία οὐδὲλως ἐνέχεται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κύριε. Αὐτὴ ἀναπαύεται καταβεβλημένη ἐκ τῆς ἐπονειδίστου ἐνέδρας, ἧς ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη θῦμα, ἄς σεβασθῶμεν τὸν ὕπνον της, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Λουβοῦ, καίπερ ἀπομακρυνόμενος μετὰ λύπης. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ πληροφορηθῶμεν εἰς τὸ στρατόπεδον περὶ τῆς φυγῆς καὶ τῆς προδο-

σίας του κυρίου Λαβερνή. Ἡ κυρία μαρτυρήσασα πάντοτε θὰ μάθῃ ἐγκαίρως τὸ νέον ἔγκλημα ἐκείνου, τὸν ὅποιον τόσῳ τυφλῶς ἠύβουε.

Ὁ βασιλεὺς τεθλιμμένος, ἄφωνος, ἔδωσε τὰς θεούσας διαταγὰς καὶ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς μονῆς μετὰ τῶν ἀκολούθων του, οἵτινες ἤκουσαν ἐπακριβῶς πάντα τὰ λεχθέντα κατὰ τὴν συνέντευξιν καὶ τῶν ὁποίων τὰ σχόλια καὶ ἡ κατὰ τοῦ Λαβερνή ἀγανάκτησις ἠύξησαν βαθμηδὸν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε ν' ἀποκτήσωσι τὰς διαστάσεις στάσεως.

ΝΑ'

ΑΠΟ ΤΗΣ ΧΑΡΥΒΔΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΥΛΛΑΝ

Ἄς φαντάσθῃ ἕκαστος τὴν θέσιν τοῦ ταλαιπώρου Ἰασπίου, ἀναμένοντος τὸν Γεράρδον, ὅστις ὑπεσχέθη αὐτῷ ν' ἀπουδάσῃ τὸ πολὺ μίαν ὥραν καὶ βλέποντος ἀντ' αὐτοῦ ἐμφανιζόμενον τὸν Λουβοᾶ ἀνήσυχον, σκαῖον, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Λαβερνή, ἐβεβαίωσε τὴν ἀπουσίαν καὶ ἀνέχωρησεν ὡς βέλος εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ὅπου ὑπόπτειεν ὅτι εὕρισκετο.

Ὁ ἀτυχὴς ἀββᾶς ὑπέθεσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ μαθητὴς του εἶχε συλληφθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουβοᾶ. Εἶτα, καταδοκῶν ἐν τῇ ὁδῷ τὴν ἐπάνοδον τῆς συνοδίας, συνήντησε τὸν Ρυβαντέλ, ὃν ὁ Λουβοᾶ ἐπιστρέψας εἰς Βηθλεὲμ μετεπέμπετο ὅπως ἐξετάσθῃ παρὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ στρατηγὸς διήλθε τόσῳ ταχέως καὶ τόσῳ δύσθυμος, ὥστε ὁ ἀββᾶς οὐδεμίαν ἡδυνήθη ν' ἀρυσθῆ παρ' αὐτοῦ διασάφειν. Τότε ὁ ἀββᾶς ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου εἰς τὰ πέραξ τοῦ στρατηγεῖου, ἀποφασίσας νὰ μὴ κινηθῆ ἐκεῖθεν πρὶν ἢ μάθῃ παρὰ τίνος τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς παραδόξου κινήσεως, ἣτις ἐλάμβανε χώραν πρὸ μίαις ὥραις.

Ὁ Ρυβαντέλ διέβη ἐκ νέου. Ὁ ἀτυχὴς στρατηγὸς ὠμίλει μετ' ἐξάψεως πρὸς τινὰς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, οἵτινες ἔβαινον ἐφιπποὶ παρ' αὐτόν. Ὁ Ἰασπίος, δειλὸς εἰς τὰς κοινὰς περιστάσεις, ἐγένετο γυφὸς πρὸς τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀδιακρισίαν εἰς τὰς ἐκτάκτους καὶ κρίσιμους. Ἠγέρθη καὶ δρακῶν ἐσταμάτησε τὸν ἵππον τοῦ στρατηγῶ, ἀρπάσας αὐτόν ἐκ τοῦ χαλινοῦ.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, κύριε; ἀνέκραξεν. Εὐάρεστήθητε νὰ μοῦ εἴπητε μίαν λέξιν, μίαν μόνον... Ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος.

Ὁ Ρυβαντέλ ἐποίησε κίνημα δυσαρκεσίας ἀλλ' ὁ ἀββᾶς ἠσπασε τὸν ἵππον ἀπὸ τῆς χαίτης.

— Σὰς ἱκετεύω, ἐξηκολούθησεν ἐννοεῖτε πόσον πάσχω εἶνε μαθητὴς μου.

— Καλὸν μαθητὴν ἔχεις! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ, μὴ συγκρατῶν πλέον τὴν ἀγανάκτησίν του. Τί ἔκαμε μ' ἐρωπᾶς; Μάθε λοιπόν ὅτι ἠτύχησες πρὸς τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Ἰασπίος ἀφῆκε κραυγὴν γενναίαν, ἐκ βάθους καρδίας προερχομένη.

— Εἶνε ψεῦδος! εἶπεν.

— Ἐρώτησε αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καλέ μου ἄνθρωπε.

Ὁ Ἰασπίος μὲ ὄμμα βλοσυρὸν ἐζήτησε τὰς φυσιογνωμίας ὄλων καὶ εἰς ὄλας εὗρε τὴν ἐπιβεβαίωσιν.

— Ἴδού, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρυβαντέλ συγκεκινημένος ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ προστάτου, ἰδοὺ εἰς ποῖα ἀποτελέσματα φέρουν οἱ παράφοροι ἔρωτες, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ νικᾷ τὸ πάθος του εἶνε πάντοτε κακὸς φύλαξ τῆς τιμῆς του.

Ὁ Ἰασπίος ἀμφιταλαντεύετο ἀκόμη δισταζών.

— Καὶ ἡ νεανίς; ἠρώτησε τὸν Ρυβαντέλ.

— Διάβολε! δὲν καταλαμβάνεις; τὴν ἀπήγαγε καὶ ἐδραπέτευσε μαζί της.

— Ὡ Θεέ μου! ἐφέλλισεν ὁ Ἰασπίος καταβληθεὶς ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, ὦ Θεέ μου!...

— Δὲν ἐγνωρίζεις λοιπὸν τίποτε, ἀγαπητέ μου Ἰασπίε; Ὡ! ἐγὼ δυστυχῶς τὸ προέβλεπα αὐτὸ ὅπου συνέβη, ἐμάντευσά τὰ φιλέδικα σχέδιά του, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἀντὶ νὰ προστρέξῃ εἰς εὐγενῆ ἐκδίκησιν θὰ κατέφευγεν εἰς ἀτιμὸν πρᾶξιν. Ἐλα, ἔλα, φίλτατέ μου ἀββᾶ, μὴ μένης ἐδῶ ἀκίνητος, διότι ἐδῶ ἡμπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ καθε κκῶν.

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησε περίλυπος ὁ Ἰασπίος.

— Βέβαια, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, καὶ ἡ μόνη συμβουλή ὅπου σοῦ δίδω εἶνε ν' ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Ὁ βασιλεὺς εἶνε μακρινῶς ἐκ τῆς ὀργῆς, πρὸ ὀλίγου δὲ ἐξεφράζετο πολλὰ κατὰ τοῦ μαθητοῦ σου. Ὁ Λουβοᾶ, ὅστις ὀφείλω τώρα νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶνε οὐδερκῆς καὶ ὀσφραίνεται ἀπὸ μακρῶν τὸν προδότην, ὁ Λουβοᾶ, λέγω, δὲν ἔχει ἐπίσης μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸ ἄτομόν σου. Ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γρήγορα καὶ τρέξῃ πρὸς τὴν πύργον τοῦ Λαβερνή σήκωσε ἐν τάχει ἅπ' ἐκεῖ ὅ,τι πολύτιμον ἔχει ὁ κόμης, διότι ὁ πύργος θὰ κατεδαφισθῇ, σὲ προειδοποιῶ, καὶ τὰ κτήματα θὰ δημευθοῦν.

— Ὁ πύργος θὰ κατεδαφισθῇ!... τὰ κτήματα θὰ...

— Διάβολε! αὐτὸ γίνεται συνήθως μετὰ τὴν καρατόμησιν ἐπὶ ἐσχάτην προδοσίαν.

— Τὴν καρατόμησιν! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίος ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ τρόμου καὶ τῆς λύπης.

— Πῶς; ἀμφιβάλλεις, φίλτατε ἀββᾶ; ἢ μήπως τὸ εὕρισκεις ἀδικον;

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς συστρέφων μετ' ἀπελπισίας τὰς χεῖρας, τὸ παιδί μου! τὸ καυμένον τὸ παιδί μου!

— Λοιπόν, ἐξακολούθησεν ὁ στρατηγὸς παραφερόμενος ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτοῦ ἀγανάκτησεως, σοῦ καθιστῶ γνωστὸν ὅτι πρὸ ὀλίγου, ὅτε μὲ ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν σχεδίων καὶ τῆς φυγῆς τοῦ Λαβερνή, ὄχι μόνον τοῦ εἶπα ὅ,τι ἐγνωρίζω,

διότι δὲν ἐπιτρέπεται τις νὰ ψεύσθῃ λαλῶν πρὸς τὸν βασιλέα του, ἀλλὰ προσέθηκα ὅτι αἰσθάνομαι τοιαύτην ἀπέχθειαν πρὸς τὴν προδοσίαν καὶ τὸ θεῶν ἔγκλημα τόσῳ βδελυρὸν καὶ ἀτιμὸν, ὥστε ἐζήτησα παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐκ ὀνόματι τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ, τὴν τιμὴν νὰ τουφεκίσῃ τὸν προδότην, ἂν περιπέσῃ εἰς χεῖράς μας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπεκρότησαν τοὺς λόγους του. Ὁ Ἰασπίος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ ἔχων ἰδέαν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμα, μὴ ἔχων παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν ἐπορεύθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ λίθου, χέων χεῖμαρρον δακρύων.

Οἱ εὐπατρίδαὶ συνεκινήθησαν καὶ συνεβουλεύθησαν ἀλλήλους.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, ἄς κάμωμεν μίαν καλὴν πρᾶξιν. Εἶνε ἀτυχὴς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ὁ Λουβοᾶ ἐνδέχεται νὰ ἐξολοθρεύσῃ, καὶ ἤδη ἴσως θὰ τὸ εἶχε πράξει ἂν τὸν ἔβλεπεν. Θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν βασιλέα, θὰ ἴδῃ διερχόμενος τὸν ἀββᾶν καθήμενον, καὶ κλαίοντα, θὰ διατάξῃ νὰ συλληφθῇ καὶ τότε... χαριετίσματα! Ἄς τὸν σώσωμεν! Ἄς τὸν παραλάβῃ εἰς ἐξ ἡμῶν εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου του, καὶ ἄς τὸν βοηθήσωμεν νὰ περάσῃ τὰς γραμμάς. Ἀμα εὐρεθῆ ἐκτὸς τοῦ στρατοπέδου, ἄς τὰ καταφέρῃ ὅπως ἡμπορεῖ. Ὁ Γεράρδος Λαβερνή, ὡς βλέπετε ἦτο ἡ ζωὴ του. Ὁ ταλαιπώρος δὲν ἔχει πλέον πυξίδα διὰ νὰ διευθυνθῇ. Ἄς τὸν εὐσπλαγχνισθῶμεν.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν εἰς νεαρὸς λοχαγὸς τῶν ἐπιλέκτων, εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες εἶχον προκαλέσει τὸν Γεράρδον, ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ ὀμίλου, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἰασπίον, καὶ τὸν ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ περιλαίμιου, χωρὶς ὁ ἀτυχὴς ἀββᾶς ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, ἀκίνητος ὡς πτώμα. Ὁ λοχαγὸς ἐκάθησεν τὸν Ἰασπίον ἔμπροσθέν του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ ὄλη ἡ συνοδία ἐτρέπη πρὸς τὴν πεδιάδα καὶ διηυθύνθη διαγωνίως πρὸς τὰς προφυλακὰς. ἀντικρὺ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ἀββᾶς οὐδὲ κραυγὴν ἐξέφευγεν, οὐδὲ στεναγμόν· ἀλλ' ὁ νεαρὸς λοχαγὸς ἠσθάνετο τὰς σπασμαδικὰς τοῦ κινήσεως καὶ τὸν χεῖμαρρον τῶν καυστικῶν δακρύων του, ἀτιμὰ κατέπιπτον ἐπὶ τῆς χρυσοκεντήτου στολῆς του.

Φθάσαντες εἰς τὰς γραμμάς, ὑπερέβησαν αὐτάς, ἀφ' οὗ ὁ Ρυβαντέλ εἶπε λέξεις τινὰς κρυφίως εἰς τὸν διοικούντα μίαν προφυλακὴν. Ἐπειτα εἰς ἀπόστασιν περιπυρῶν ἐκατὸν ὀργυῶν ἐκεῖθεν, ὁ λοχαγὸς κατεβίβασεν ἡρέμα τὸν Ἰασπίον ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν μανδύαν του. Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ κατέβαλον ἕκαστος τὴν συνεισφορὰν του καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀββᾶ τὸ προῖόν τοῦ ἔρηνου.

Μετὰ τοῦτο πάντες ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ ταλαιπώρος ἀββᾶς ἀπέμεινε μόνος, ἐγκαταλειμμένος εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἐπί μακρὰς ὥρας ἔμεινεν ἐν ἀτονίᾳ καὶ ἀκίνησι. Ἡ διάνοιά του ἠδυναίει νὰ ἐννοήσῃ τὰ συμβαίνοντά. Ἐν τούτοις συνειθισμένος νὰ ζητῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐξήγησιν παντός ὅ,τι δὲν ἐννοεῖ ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς κατέφυγεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ὑπέρτατον αὐτὸ καταφύγιον καὶ ἡ πρώτη χρῆσις τοῦ ἀνακηθέντος λογικοῦ του ἐγένετο δι' ἐνθέρμαν καὶ ἀφελούς προσευχῆς πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ οὐρανὸς ἀπήντησεν αὐτῷ διὰ τῆς ἡπίου λάμψεως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας ζῶντος ὡχρὰ ἐξεπαθή ἀνωθεν τῆς κορυφῆς τῶν λόφων καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν ροδίνων συννέφων κατωπρίσθη εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἐντὸς τῶν ὕδατων.

Καθόσον διελύετο ἡ σκοτία, ὁ Ἰασπίνος ἤσθάνετο ἐπίσης διαλυόμενα τὰ σκότη τοῦ νοῦς του. Ἡ ἠθικὴ κόπως ὑπεχώρει ἀπέναντι αἰσθημάτων τινος περιεργείας. Τέλος ἡ διάνοιά του ἐπανῆλθεν ἀεραία. Ὁ Ἰασπίνος ἐνεθυμήθη τὰς συμφορὰς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Γεράρδου, ἐπειδὴ δὲ ἡ κεφαλή του, ἡ καρδιά του, ὁ νοῦς του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευσεν αὐτῷ εἰμὴ εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τὸν Γεράρδον, ὁ Ἰασπίνος μίαν μόνην ἰδέαν ἔσχε, νὰ ἐπανεύρῃ τὸν μαθητὴν του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐχθροῦ, ἀφοῦ ἐκεῖ καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο.

Ἐξήτασε τὸ μέρος διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς διευθύνσεως, ἠρώτησε τοὺς διαβάτας, προέκρινε τὴν κυρίαν ὁδὸν ὡς τὴν ἀσφαλεστέραν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Παναγίαν τῆς Χάλης, μετὰ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν κανονικότητα τῆς μαγνητισμένης βελόνης, ἥτις στρέφεται πρὸς τὸν βορρᾶν.

Ἴσως, ἐνῶ ὁ ἄββας ὀδοιπορεῖ, θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀναγνώστης ἂν παρασχῶμεν αὐτῷ ἐκ τῶν προτέρων εἰδήσεις τινὰς περὶ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ κόμης δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐλασινῶν θυμάτων, πᾶν θυσιαζομένων ἀνεν ἀντιστάσεως. Πολλὴ ἐκοπίασαν οἱ νικηταὶ νὰ τὸν ἀπαγάγῳσιν, ἀρκετοὶ δὲ Ὀλλανδοὶ ἐπιλεκτοὶ ἔφερον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῆς μορφῆς αἰματηρὰ ἶχνη τῶν οὐχῶν καὶ τῶν πτερινιστήρων του.

Οὐχ ἦτοσαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Γουλιέλμου ἐφείσθησαν τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ζωσα τῶν στρατιωτῶν ἄλυσις μετέφερον αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ ὑδραγωγείου εἰς τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ, τοποθετημένην περὶξ ἑνὸς δάσους, ἀποκρύπτουτος πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν ἐκ Χάλης εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ὁδόν.

Ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἀκόμη ἠπεῖλει καὶ ἔτυπτε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, οἱ ἱππεῖς, ἀπαθέστεροι, ὡς μὴ συμματῶντες τοῦ ἐπιχειρήματος, ἠρέσθησαν νὰ δεσμεύσωσιν ἰσχυρᾶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας του μετὰ τοὺς ἱμάντας τῶν ἐπιπιπῶν των. Τὸν ἐξελάμβανον, ὡς σημαντικόν τινα αἰχμαλῶτον καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ του ἤξιζε περισσότερον ἀπὸ χίλια φλωρίνια, ἐφείδοντο τῆς ζωῆς του.

Γινώσκωμεν ὅτι ἀμα τῇ ἀφίξει τῆς ἀμάξης τῆς φερούσῆς τὴν μαρκησίαν, τὸ ἱππικὸν διηρέθη εἰς δύο ἀποσπάσματα, ἐν δὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ ἕτερον διὰ

τὴν ὀπισθοφυλακὴν. Ὁ Γεράρδος ἀπήχθη ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀποσπάματος.

Ἐπέταχθη, καὶ ἐνεκαρτέρησε, ζαλισμένος ὡπωςοῦν, διότι τὸν εἶχον προσδέσει ἐπὶ τῶν νῶτων ἵππου μεταξὺ δύο Ἀγγλῶν δραγόνων καὶ πολλὰς εἶχε λάβει καθ' ἑαυτὸν αἰκίας διὰ τῶν ἀκτηρίδων τῶν ὄπλων των. Ἄλλ' ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς καὶ οἱ ἐκ τοῦ καλπασμοῦ τιναγμοὶ ἀποκατέστησαν πάλιν τὴν τάξιν εἰς τὰς ἰδέας του. Τότε δὲ συνησθάνθη τὸ φοικτὸν τῆς καταστάσεώς του. Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ Ἀντωνιέττα ἐν τῷ μέσῳ ὄλων ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν; Τί εἶχεν ἀπογίνειν ἡ μονὴ ὀλόκληρος καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν; Πολλὰκις, μετ' ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου, μετ' ὅλην τὴν ὀδύνην, ἦν προξένουον αὐτῷ τὰ δεσμά του, ὁ Γεράρδος, προσεπάθει νὰ στραφῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου, νομίζων ὅτι ἔβλεπεν ὀπισθεν του, εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὴν πυρκαϊὰν καταβιβρώσκουσαν τὰ κτίρια καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ.

Ἄλλ' ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν ἐστρέφετο, ὁ ὀπισθεν του τοποθετημένος ἱππεὺς παρυσίαζε πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Ὁ Γεράρδος ἤλπισε πρὸς στιγμὴν, ἀκούων τοὺς πυροβολισμοὺς, ὅτι χάρις εἰς τὴν συνάντησιν τῶν ἐχθρῶν μετὰ τὰ γαλλικὰ ἀποσπάσματα ἤθελεν ἀνακτήσει τὴν ἐλευθερίαν του. Ἄλλ' ἡ προσδοκία του διεψεύσθη οἱ Ὀλλανδοὶ ἐπέστρεψαν ἠσυχῶς εἰς Σοανῆ καὶ ὁ Γεράρδος εἶδε διερχόμενον παραπλεύρως τῶν Ἀγγλῶν ἱππέων εἶδος τι μετώρου, ἀνδρα ἔφιππον ἐπὶ κέλητος, μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς ὑπερβάντα τὸ μήκος ὄλον τῆς φάλαγγος καὶ εἰσδύσαντα μετὰ πολλῶν ὑπακπιστῶν εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Τὸν ἱππέα τοῦτον οἱ Ἀγγλοὶ ἀνεγνώρισαν κατὰ τὴν διάβασίν του. Ὁ Γεράρδος τοὺς ἤκουσεν ἐπαγαλαμβάνοντας ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τινος ἐκφορῆσεως αὐμασμοῦ: King William ἠνῆτοι: ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος!

Τὸ ἀπόσπασμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐοίου εὐρίσκετο ὁ Γεράρδος, εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον στρατώνα, οἱ δὲ καθιδροὶ ἱπποὶ ἐκυλισθῆσαν ἐπὶ τῆς παχείας στρωμνῆς των εἰς τοὺς ἀπεράντους σταύλους. Οἱ Ἀγγλοὶ ἔπιον τὸ ζυθὸν των καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Τὸν Γεράρδον ἀπήγαγον ἀξιωματικοὶ τινες ἔδειξαν αὐτῷ ἕνα θάλαμον μετὰ μίαν κλίνης, ἔλυσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, προσέφερον εἰς αὐτὸν οἶνον καὶ ζυμὸν κρέατος, ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰχμαλῶτος ἀπεποιήθη νὰ φάγῃ, ὁ ἀξιωματικός, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξίν του, ἔλαβε τὸ φαγητὸν αὐτός, καὶ κατόπιν κατεκλήθη ἐπὶ κλίνης κειμένης πλησίον τῆς ἐτέρας, τῆς προωρισμένης διὰ τὸν Γεράρδον.

Ὁ Ἀγγλὸς ἐκεῖνος ἐκοιμήθη ἄλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδυνῆθη οὔτε καν νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματά του. Ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἐφυλάσσετο ὑπὸ στρατιωτῶν, τὸ δὲ παράθυρον ἐφράσσετο ὑπὸ κικλίδων. Οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔπαιξεν

δραπετεύσεως. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐφάνη εἰς τὸν Γεράρδον αἰὼν ἀτελευτήτος. Ἡ διαρκὴς ἰδέα, ἡ κατέχουσα τὸ πνεῦμά του ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα ἀπωλέσθη, τὸν καθίστα σχεδὸν παράφρονον.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, μετὰ τὸ πρῶγευμα, ἦλθον νὰ τὸν παραλάβωσιν ὡπὼς τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν συνταγματάρχην τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος. Ἀπεχαίρετησε τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἐν τῷ θαλάμῳ σύντροφόν του, τῆσπαρες δὲ στρατιῶται τὸν συνώδευον, ἐνῶ ὀδηγεῖτο εἰς τὸ οἰκημα τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησεν ὅτι ἔμελλον νὰ διέλθωσι διὰ μεγάλου κήπου, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ οὐοίου ἐκειντο περὶξ μικρὰς δεξαμενῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἦτο τοίχος πρὸς ἀριστερὰν φραγμὸς μετὰ τάφρου, πέραν τοῦ οὐοίου ἐφάνιντο λειμῶνες κατεσπαρμένοι διὰ συστάδων δένδρων.

Διήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγγύθεν τῆς δεξαμενῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυθιστορίας τὸ KOMMENO XEPI, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μεταφράσιν τοῦ Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπέστου συγγραφέως τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ Μυθιστορημάτος τῆς Γυναικὸς καὶ τῶσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκούσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀλίχη τὴν ἡλόγει ἤδη ὅταν ὑπονοιά τις διήλθε τοῦ νοῦς της.

Διατί ἡ κόμισσα τοσοῦτῶ θερμῶς ὑπερήσπιζε τὸν Ροβέρτον; Ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐξ ἔρωτος μόνον πρὸς τὴν δικαιοσύνην τὸν ὑπεστήριξεν; ἐκείνη, γυνὴ βιοῦσα κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ὀρέξεων της!

Ἦτο πιθανότερον ὅτι ἐνδιεφέρετο προσωπικῶς διὰ τὸν κύριον δὲ Κερνσέλ. Ἀλλὰ τότε ποῦ ἐστηρίζετο τὸ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον; ἐνδιαφέρον τῶσφ ζωηρὸν, ἀφοῦ ἔπρεπε χάριν αὐτοῦ νὰ θυσιασθῇ ἕτερος τις;

Ἴσως τὸν ἀγαπᾷ, ἐσκέπτετο ἡ δεσποινὴς Δορζέρ.

"Αλλως τε ὁ Γῶγος πρὶν νὰ πέσῃ χάμω, εἶδε πάλιν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν ὀπίσω ἀπὸ τὰ γιαιὰ ἐνὸς παραθύρου νὰ κρατῆ ἓνα κερὶ εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ κινουσε διὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν.

— Καὶ αὐτὸ ἔγινε πρὸ μηνός, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν 'ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ ἡ δεσποινὴς Δορξέρ ἐπερίμενε εἰς τὴν δεινροστοχίαν Μπουλώ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθε.

— Διότι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκράτουν τὸν ἐμπόδισαν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ ἐκπλαγῆτε ὅμως πολὺ ἅμα σὰς εἰπῶ ποῦς κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρον αὐτό, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε αἰχμάλωτος ὁ Ροβέρτος.

Κατοικεῖ ὁ Ρωσσοὺς συνταγματάρχης...

— Ὁ Βορισῶφ ! ἀνέκραζεν ἡ κόμησσα. Ἄ! τὸν ἄθλιον ! αὐτὸς μόνος ἦτο ἱκανὸς τοιαύτης πράξεως. Νὰ σύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τὸν κρατῆ διὰ τῆς βίας... Ἄ! αὐτὰ μόνον ἐκείνοι καὶ οἱ ὁμοῖοί του τὰ κάμνουν.

— Λοιπὸν παραδέχεσθε καὶ σεῖς καθῶς καὶ γὰρ ὅτι αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης μετεχειρίσθη πανουργίαν διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ βίαν διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ;

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν δὲν τὸν ἐφόνευσε.

— Πῶς ! εἶνε ἄξιος νά. . .

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μυστικὸς πράκτωρ τῆς Ρωσσοῦς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οὐδέποτε πρὸ οὐδενὸς μέσου ὑποχωρεῖ διὰ νὰ μάθῃ ποῖος τοῦ ἔκλεψε τὰ ἔγγραφα του. Κατηγόρησαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ τὸν συνέλαβε κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα τὸν ἠπειλήσε διὰ τῶν τρομεροτέρων βασάνων νὰ τοῦ εἰπῇ ποῖος ἔχει τὰ κιβωτιδίον του.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, ἀφοῦ δὲν ἤξευρε καὶ ὁ Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος ἐξετέθη, διότι τὸν συνέλαβε δὲν ἔμπορει νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

Ὁ Βορισῶφ θὰ τὸν δολοφονήσῃ, ἂν δὲν τὸ ἔκαμε μέχρι τοῦδε.

Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν στιγμὴν διὰ νὰ σώσωμεν αὐτὸν τὸν ταλαιπώρον νέον, καὶ μόνη ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸν σώσω.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἐνεργήσετε τίποτε σεῖς.

— Νὰ μὴ ἐνεργήσω . . . ἐπανελάθει ὁ Μάξιμος. Μὰ . . . ἔκκαμ κἄτι τι . . .

— Τί ; ἠρώτησε, ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— Κἄτι τι πολὺ φυσικόν. Ἀφοῦ ἠκούσα τὴν διήγησιν τοῦ Γῶγου, τὸν ὠδήγησα εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπέστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν Βινιὺ καὶ ἐζήτησα τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ.

— Ἄχ ! μὰ αὐτὸ ἦτο τρέλα. Δὲν σὰς ἐδέχθη, ὑποθέτω.

— Ἄπ' ἐναντίας μ' ἐδέχθη ἀμέσως, τοῦ εἶχα στείλει προηγουμένως τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Εἰζευρε πολὺ καλά τὸ ὄνομά μου καὶ ὑπέθεσε πῶς με στέλλει ὁ θεός μου.

— Καὶ τί τοῦ εἶπατε, Θεέ μου ;

— Ἄλλὰ πρὸ τὸν ἠρώτησα κατ' ἀρχὰς τί ἔκανε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἄ ! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα τὸ πᾶν κατεστράφη.

— Πῶς ; ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἴμπορουσα νὰ τοῦ πῶ τίποτε καλλίτερον. Ἐκτύπησα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν διὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσον θὰ ταραχθῇ.

— Καὶ νομίζετε πῶς ἐπετύχατε ;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω ἂν ἐταράχθη. Αὐτοὶ οἱ Ρωσσοὶ εἶνε πολὺ ψυχραῖμοι ἄνθρωποι.

— Ἐπὶ τέλους τί ἀπεκρίθη ;

— Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ διαπρὶ ἀπευθύνουμαι εἰς αὐτόν, προσεποιήθη ὅτι μόλις τὸν ἐγνώριζε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἠγνώσει τὰς περιπετείας του.

Τοῦ ὑπέμνησα τότε τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου του καὶ ὅτι ὑπεσχέθη εἰς τὸν θεῖόν μου νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἐξεπλάγη ὅτι εἶμαι τόσῳ καλῶ πληροφορημένος καὶ δὲν ἠρνήθη, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι αἱ ἔρευναι του δὲν κατέληξαν εἰς ἀσίον πέρας.

Τότε τοῦ εἶπα καθαρὰ ὅτι εἶδαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ νὰ ἐμβῆ μὲ τὸ ἄμαξι εἰς τὸ μέγαρόν σου, ὅτι δὲν τὸν εἶδαν νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη μέσα.

— Καὶ σεῖς ἐνομιζατε ὅτι μὲ αὐτόν τὸν τρόπον ἠθελεν ὁμολογήσει ὁ Βορισῶφ καὶ θὰ σὰς ἀπέδιδε τὸν αἰχμάλωτόν του ;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθην πολὺ . . . ἐνήργησα αὐτομάτως καὶ λυποῦμαι, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζετε σεῖς, εἶπεν ὁ Μάξιμος βλέπων ὅτι ἡ κόμησσα ἔκρινε τὴν διαγωγὴν του ἄσχετον.

— Ὡ ! εἶπεν ἡ κόμησσα, δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τίποτε. Καὶ σεῖς ἐνομιζατε ὅτι ἐνεργεῖτε καθῶς ἔπρεπε.

Εἰπέ τε μου ἐπὶ τέλους πῶς ἔληξεν ἡ σκηνή.

— Πολὺ κακὰ ὁ συνταγματάρχης ἠρνήθη αὐθαδῶς, καὶ τὸν ἠπειλήσα ὅτι θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀστυνόμου.

— Αὐτὸ μόνον ἔλειπε.

— Ἦμουν ὠργισμένος . . . δὲν ἤξευρα τί ἔκκαμ, ἐπὶ τέλους μὲ προσεκάλεσε νὰ ἐξέλθω, καὶ γὰρ ἔφυγα καὶ τοῦ εἶπα πῶς θὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς μου.

— Δὲν τοὺς ἐστείλατε ὅμως, ἐλπίζω.

— Ὁχι. Δὲν εἶχα καιρὸν.

— Καὶ πιστεύω, πῶς δὲν θὰ τοὺς στείλετε.

— Ὁ Βορισῶφ τοὺς περιμένει.

— Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὁ Βορισῶφ ἔξυρει πολὺ καλά, ὅτι μία τοιαύτη ὑπόθεσις εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ συνεπείας. Ἐχει δὲ καὶ ἀπάντησιν ἐτοιμὴν, καθ' ἣν περιστάσιν τοῦ στείλετε τοὺς μάρτυράς σας. Λησμονήσατε λοιπὸν τὰ χθεσινὰ, καὶ ἄς σκεφθῶμεν πῶς νὰ τὰ διορθώσωμεν.

— Μὲ θεωρεῖτε λοιπὸν ἱκανὸν ἀκόμη νὰ σὰς βοηθήσω εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν ἐπιχείρησίν σας ;

— Ἀμφιβάλλετε ; Νομίζετε ὅτι ἂν

δὲν εἶχα εἰς σὰς ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, θὰ σὰς ἐξεμυστηρεύομην τόσα σχέδιά μου ; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι εἴθε ὁ μόνος ἀνὴρ, τὸν ὅποιον δύναμαι νὰ λάβω σύμμαχον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου, τὸ ὅποιον συνέλαβα διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας ;

"Ἐπεται συνέχεια.

ΑἰΘΑΠΟΣ

Κ. ΦΕΡΕΤΕΡ

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Αἰτήγημα.

Τὸ Βλιδάχ εἶνε ἡ ὠραιότερα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλγερίας ὡς ἐπίχαρις ὅσας περιστοιχίζεται ὑπὸ πορτοκαλιῶν, ροιῶν καὶ δαφνῶν καὶ διαρρέεται ὑπὸ τοῦ διαυγοῦς ὡς ὁ κρύσταλλος Οὐεδ-ελ-κεβίρ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ πολυκορύφου ὄρους Ἀτλαντος, ἐν τῇ εὐφόρῳ πεδιάδι Μετιδίτσα. Οἱ κάτοικοι, οἵτινες καυχῶνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ποτὲ ἐν Ἰσπανίᾳ ἐγκατασταθέντας μαύρους, εἰσὶν ἐξαισία φυλῆ, νοσημονεστέρα καὶ φιλελευθερωτέρα τοῦ λοιποῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀλγερίας. Ἐν τοῖς συσκίοις κήποις καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς ροδοδάφνης περιστοιχιζομένην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀντιλαμβάνεται τις συχνότατα τοῦ ἤχου τῆς δερβοῦκας ἢ μουσικῆ καὶ τὸ ἄμα ἀγαπῶνται ἐκεῖ μετ' ἀληθοῦς περιπαθείας καὶ ἰδοῦ διατὶ ἐνεθουσιάζετο ὅλον συγχρόνως τὸ Βλιδάχ διὰ τὴν Ἰτσαν, τὴν αἰοιδόν, ἥτις μετὰ μελωδικῆς φωνῆς ἐγνώριζε νὰ ᾄδῃ.

Ἡ Ἰτσα ἦτο πρὸς τοῦτοις βεβαίως καὶ ἐνδιαφέρουσα καλλονὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς εἶχε ραδιῶν καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημα, ἐπίδερμίδα μαλακὴν ὡς τὸ βελουδὸν καὶ μεγάλους γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔλαμπον καὶ ἀπήστραπτον ὡς πῦρ ἢ πλοῦσιὰ τῆς κόμης ἦτο τεχνικώτατα κτενισμένη καὶ περιέβαλλε λεπτοφυῆς πρόσωπον ἐμφαίνον πλείονα νοσημοσύνην καὶ σύνεσιν τῆς συνήθως παρὰ τὰς γυναῖκιν ἐκείνων τῶν μερῶν ἀπαντώσης.

Τοῦτο βεβαίως προήρχετο, διότι ἡ Ἰτσα δὲν διήγε τὸν μονότονον καὶ πρὸς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ἀποκεκλεισμένον βίον τῶν ἐκεῖ γυναικῶν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην εἶχεν εὐκαιρίαν πολλοὺς νὰ βλέπῃ καὶ μετὰ πολλῶν νὰ συνδιαλέγηται. Ἦδε μὲν τὴν ἐσπέραν ἐν τινὶ ἀραβικῷ καφενεῖῳ τὰ ἀρκούντως μονότονα ἔθνη τῆς ἄσματος, ἐνώπιον πολυαριθμοῦ ἀκροατηρίου, τὴν δὲ ἡμέραν, μένουσα ἐν τῇ κομψῇ αὐτῆς μικρᾷ κατοικίᾳ, παρ' ἐαυτῇ ἔχουσα ὡς θερκαρινίδα Αἰθιοπίδα τινα, ἐδέχετο ἐνίοτε τοὺς γνωστούς τῆς καὶ φίλους λέγομεν σκοπιμῶς φίλους ἢ λατρευτάς, διότι αὐτὴ κατ' οὐδένα τρόπον πρὸς οὐδένα τῶν ἐπιδικούντων τὴν εὐνοίαν αὐτῆς συνεπάθει, λέγουσα πάν-

ὅτι δὲν ἠδύνατο τόσον εὐκόλως νά πορα-
σίση.

Ἄλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς προσέθετεν αὐτῇ ἀπαράμιλλον χάριν εἰς τὰ ὄμματα σύμπαντος τοῦ κοινού τοῦ Βλιδάχ· ἐπὶ τούτῳ διεκρίνετο αὐτῇ πάντων τῶν λοιπῶν κατοίκων, προθυμοποιουμένου ἐνὸς ἐκάστου νά φανερώσῃ τῇ ὄραϊα Ἰτσα τὸν θαυμασμόν του, τὴν δὲ καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆς, εἰ δυνατόν, νά κατακτήσῃ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο τόσῳ εὐκόλον, ἀλλ' ἀπῆρτετο πρὸς τοῦτο πλέον ἢ πλοῦτος, κοινωνικῆ τάξις, νεότης. Ἐλεγε δὲ ποτε αὐτῇ ἡ Ἰτσα, ὅτι ὁ ἐκλεκτός της πρὸ πάντων ἔδει νά διαφέρει τῶν λοιπῶν· ἀλλὰ πῶς; τοῦτο οὐδεὶς ἠδύνατο τόσῳ εὐκόλως νά συμπεράνη.

Πολλάκις ἤδη προσεφέρθησαν αὐτῇ κάλλιστοι γαμβροὶ· ἀλλ' ἡ Ἰτσα ἐκάστοτε ἀνυψοῦσα τοὺς ὤμους ἀπεποιεῖτο, μεταξύ δὲ τούτων καὶ εἰς τινα Ἀγῶν πανθομολογουμένως πλοῦσιον.

— Μπα! διατί νά ὑπανδρευθῶ; ἀπῆντησεν ἡ κόρη.

— Διὰ νά ἔχῃς σύζυγον ἀγαπώντά σε καὶ δυνάμενον νά σοὶ παρέχῃ ἀπάσας τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις τοῦ βίου, καὶ πρὸς τούτοις τὴν τιμὴν, ὅτι θά κατοικήσῃς εἰς τὴν σκηνὴν ἐνὸς Ἀγῶ.

— Τοῦτο λέγεις τόρα, ἀλλ' εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι ἐὰν παρεδεχόμην τὴν πρότασίν σου ἠθελες πάραυτα μεταμεληθῆ, διότι μὲ ἐνυμφεύθης. Διότι, ἐν πρώτοις, εἶμαι πολὺ χαϊδευμένη καὶ μαλθακῆ, οὐδέποτε δὲ θά ἔφερον ὕδωρ καὶ κανσόξυλα, οὐδὲ σίταν θά ἤλεθον, οὐδὲ τὸ βουρνούζιον σου θά ὕφαινον.

— Δὲν σημαίνει τοῦτο τίποτε δύνασαι νά κάμῃς τὸ πᾶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, διότι σὺ μέλλεις νά γίνῃς βασίλισσα τῆς σκηνῆς μου, καὶ αἱ τρεῖς ἄλλαι μου σύζυγοι ὀφείλουσι νά ἐκτελῶσι τὴν ἐργασίαν, τὴν ἑποῖαν σὺ θά καταφρονῆς.

— Ἐὰν ποτὲ ἐμελλον νά ὑπανδρευθῶ, δὲν θά ἐπετρέπετο οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα νά ἔχῃ ὁ σύζυγός μου πλὴν ἐμοῦ.

— Ἔστ' ὑπέλαβεν ὁ Ἀγῶς. Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει ἀποβάλλω τὰς γυναῖκάς μου, τὰς δ' ἐργασίας θά κάμω διὰ τινος Αἰθιοπίδος.

— Δὲν ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο· θέλω νά εἶμαι ἐλευθέρη ὡς εὐρωπαϊά, νά ἔρχωμαι μαζὺ σου εἰς τὸ Βλιδάχ· προσέτι δὲ εἰς τὴν σκηνὴν νά μὴ μένω μόνη, ἀλλ' ὁσάκις ἐπιθυμῶ νά καλῶ τοὺς φίλους μου.

— Τοὺς φίλους σου νά καλῆς; ἤξευρες καλῶς ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν· τί θά ἔλεγον δι' ἐμέ;

— Τί σὲ μέλλει; ἀπῆντησε σιωπητικῶς μειδιῶσα ἡ Ἰτσα, γνωρίζεις βεβαίως κάλλιστα, ὅτι τοὺς φίλους μου, ὡς φίλους δέχομαι.

— Ὁ Ἀγῶς δὲν ἀπῆντησεν.

— Βλέπω τώρα πῶς δὲν εἶσαι ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ζητῶ, καὶ ἐπομένως οὐδέποτε θά ἐζῶμεν ἐν ὁμονοίᾳ, εἶπεν ἡ Ἰτσα γελῶσα ὁ Ἀλλὰχ ἄς εἶνε μαζὺ σου!

— Ὁ Ἀγῶς ἀπῆλθε σιωπῶν· καθ' ὁδὸν ὁμως ἐσκέπτετο:

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν εἶνε ὅτ' ἀ καλὰ του πραγματικῶς· ἕνα ἄνδρα ὅσ' ἔμειν νά μὴν θέλῃ νά ὑπανδρευθῇ! εἶνε τοῦτο δυνατόν; ἀλλ' ἡ ἰδέα νά προσκαλῆ εἰς τὴν σκηνὴν μου ἐπισκέψῃς ὅταν θέλῃ! Ἄχ! τὰ ἦθη ἀλλάσσουν, οἱ καλοὶ καιροὶ παρήλθον· κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνο δὲν θά ἠδύνατο νά μοῦ συμβῶσιν αὐτά· ἄλλως θά ἐτελείωνον ἐντὸς ὀλίγου μὲ τὴν ὑπερήφανον μικράν. Ὅλας αὐτὰς τὰς γελοίας ἰδέας τὰς χρεωστεῖ εἰς τὴν συναναστροφὴν της μὲ τοὺς σκύλους, τοὺς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι κατηραμένοι αἰωνίως νά εἶνε. Ἄχ! οἱ καλοὶ καιροὶ, οἱ καλοὶ καιροὶ!

— Ἐν τούτοις ὁ ἀξιώτιμος Ἀγῶς παντελῶς ἐλησμόνησεν, ὅτι κατὰ τοὺς πάνυ περιφῆμους ἐκεῖνους καιροὺς, ὁ μὲν πατήρ του ἦτο μόνον ἀπλοῦς βοσκός, αὐτὸς δὲ πτωχὸν βοσκόπουλον.

Ἡ Ἰτσα ἐγκαίρως ἠδυνήθη νά καταστῇ ἀνεξάρτητος. Κατήγετο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Οὐλασ-Νάυλς, καὶ ὁ ὀλίγα ποιμνία ἔχων πατήρ της — ἀντ' αὐτῶν ὅμως μεγάλην ἀγέλην τέκνων — ἐφόρτωσε κατὰ τινα ὄραϊαν προίαν, ὅτε ἡ μικρὰ του κόρη τῆς ἦγε, κάμηλόν τινα μετὰ μικρῆς σκηνῆς, τάπητος καὶ μερικῶν χονδροκλεσμένου σίτου καὶ ἀσκοῦ ὕδατος, παρέδωκε δὲ ταῦτα πάντα τῇ Ἰτσα, εἰς ἣν εἶπεν ὅτι δύναται νάπέλθῃ, ἕνα εὖρη τύχην.

— Ὅταν ἀποκτήσῃς ἀρκετὰ χρήματα δύνασαι νά ἐπανεέλθῃς, καὶ τότε θά εὖρης χωρὶς κόπον ἄνδρα, εἶπεν ὁ τρυφερός πατήρ θέτων τὴν κόρην του ἐπὶ τῆς καμήλου καὶ διὰ τελευταίαν ἔτι φορὰν ἀπενίζων αὐτήν.

— Ὁ Ἀλλὰχ οὕτω θέλει, ἐσκέφατό ἡ Ἰτσα καὶ κατέλιπε χωρὶς ἐγκάρδιον θλίψιν τὴν πατρικὴν σκηνὴν.

Ἡ κάμηλος της ἤρξατο βαδίζουσα ἐν τάχει. Τὴν ἐσπέραν ἐπῆξε τὴν σκηνὴν της ἐπὶ καταλλήλου θέσεως, ἐκοιμήθη ἐπὶ τοῦ τάπητός της καὶ ἐξηκολούθησε τὴν προίαν τὴν πορείαν της ἕως οὗ, ἀφικομένη εἰς τὸ Βλιδάχ, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νά μείνῃ. Ἐνταῦθα ἐγνωρίσθη πάραυτα τυχαίως μετὰ τινος νέου Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ὅστις εὗρεσκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ζῶηρόν της πνεῦμα. Τὴν μετεχειρίζετο μετὰ μεγίστης φιλοφροσύνης, ὥστε αὐτῇ ἠδυνήθη νά διακρίνῃ τὴν μεγάλην διαφορὰν τοῦ εὐγενοῦς τρόπου, μεθ' οὗ οἱ εὐρωπαϊοὶ προσφέρονται, πρὸς ἀγκνητὴν γυναῖκα, καὶ τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς, ἣν οἱ πατριῶταί της παρὰ τῶν γυναικῶν ἀπαιτοῦσιν. Μετὰ πάροδον τριῶν ἐτῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ προστάτης αὐτῆς, καὶ ἡ Ἰτσα κατ' ἀρχὰς κατεθλίβη ἐπὶ τῇ στερήσει αὐτοῦ, ἐν τέλει ὅμως παρηγορήθη διὰ τῆς αἰσιοδόξου πίστεως τῶν ἀνατολιτῶν εἰς τὸ πεπωμένον, ὅτι τοῦτο τῇ ἦτο γεγραμμένον ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, διεφύλαξεν ὅμως τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ κύριος τοῦ

ἀραβικοῦ καφενεῖου ἐπρότεινεν αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον πρότασιν:

— Ἰτσα, εἶσαι ὄραϊα καὶ ἔχεις γλυκεῖαν φωνήν, τοῦτα τὸ γνωρίζω, διότι σὲ ἤκουσα ἄδουσαν, ὅτε σοῦ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν σου καφέν. Ἐὰν θέλῃς ψάλλε τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ καφενεῖόν μου, θά προσελκύσῃς πολλοὺς πελάτας καὶ θά σὲ πληρώνω καλὰ.

— Πῶς θά μοὶ δίδῃς καθ' ἐκάστην ἐσπέραν;

— Ὅθ' σοὶ δίδω τρία φράγκα.

Τριῶν φράγκων ἡμερήσιον εἰσόδημα, εἶπε πλέον τῶν ὅσων ἔχει χρεῖαν μία Αἰθιοπίς· ἡ Ἰτσα ἔσπευσε μετ' ὀλίγον νά συγκατανεύσῃ.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πῶλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρεθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νά ἀποκτήσῃσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (ταύχην 11) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 6) Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπαμνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείας—Ὁ Ἀγγέλου Πιτοῦ—Ἡ Κόμησσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰπότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δ' Ὀμα (ἅπαντα συνέχισια) Δρ. 25 [30]

«Ἡαρίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδώρου Α. Σκυλῶση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσσοὶς Ἡερθένοι», ὁ Μήδωνιμος ἐν Ρωσσῶν (τόμοι 2) Δρ. 3 [3.30]

«Παλακαὶ Ἀμαρτίαι», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἰστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», ἀντικράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες», διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β' οὗ: Σέργιο Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2.20]

«Εἰκοσι γυλιᾶδες λεῦγα ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικῆ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 4.50 [4.70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν Δρ. 4.50 [4.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελθίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν Δρ. 4.70 [4.80]

«Ἐλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανά [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]

«Αἱ γυπτίαι Βασιλοπαίς» μυθιστορία ἱστορικῆ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις δὲ Ε. Γαλά η, Γ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5.50 [6]

«Περιοδεία τῆς γῆς εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ μουσικριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon Δρ. 2 [2.20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3.30]